

Future for America și 18 iulie 2020 - Numărul patru

Jeff Pippenger

2023-09-19

1863

Solia din capitolele opt și nouă ale lui Daniel, reprezentată de râul Ulai, a fost desigilată în 1798. Profeția din capitolul opt a fost interpretată în capitolul nouă de către Gabriel, dar nu înainte ca Daniel să fi înălțat o rugăciune, considerată una dintre cele mai semnificative rugăciuni omenesti din Biblie. În acea rugăciune, Daniel arată că înțelesese că pustiirea Ierusalimului avea să dureze șaptezeci de ani, după cum descoperise în cartea lui Ieremia.

În anul întâi al lui Dariu, fiul lui Ahașveroș, din neamul mezilor, care a fost făcut împărat peste împărăția haldeilor; în anul întâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor despre care venise cuvântul Domnului către prorocul Ieremia, că El avea să împlinească șaptezeci de ani în pustiirile Ierusalimului. Daniel 9:1, 2.

Ieremia a mai arătat că la sfârșitul acelor șaptezeci de ani Belșatar avea să moară, pe când Cyrus, generalul lui Dariu, cucerea Babilonul.

Și toată țara aceasta va fi o pustietate și o groază; iar aceste neamuri vor sluji împăratului Babilonului șaptezeci de ani. Iar când se vor împlini șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirea lor, și voi pedepsi țara Haldeilor și o voi face pustiiri veșnice. Ieremia 25:11, 12.

Daniel a constatat, de asemenea, că cei șaptezeci de ani ai pustiirii au constituit împlinirea unei profeții consemnate de Moise.

Da, tot Israelul a călcat legea ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul tău; de aceea s-a revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva lui. Și el a împlinit cuvintele sale, pe care le-a rostit împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând asupra noastră un mare rău: căci sub tot cerul nu s-a făcut așa cum s-a făcut asupra Ierusalimului. După cum este scris în legea lui Moise, tot acest rău a venit peste noi; și totuși nu ne-am rugat înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, ca să ne întoarcem de la fărădelegile noastre și să înțelegem adevărul tău. Daniel 9:11-13.

„Jurământul” pe care Israel îl încălcase și care a produs „blestemul” era „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase. Cuvântul tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase este același cuvânt ebraic tradus prin „jurământ” în Daniel nouă. Jurământul lui Moise, reprezentat de cuvântul tradus prin „de șapte ori”, este prima profeție de timp descoperită de William Miller și a fost cea dintâi dintre adevărurile sale fundamentale care a fost pusă deoparte în 1863. William Miller l-a reprezentat pe Ilie, iar acest lucru este confirmat de Spiritul Profeției.

"Mii au fost conduși să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicați în duhul și puterea lui Ilie pentru a proclama mesajul." Early Writings, 233.

În 1863, mișcarea millerită a luat sfârșit, întrucât cei care anterior făcuseră parte din mișcare au întemeiat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Când s-au constituit ca biserică, mișcarea a luat sfârșit. Ea s-a încheiat când l-au ucis pe Moise, așa cum este reprezentat în „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase, și când, simultan, l-au ucis pe Ilie, solul care prezentase mișcării „jurământul” lui Moise. Moise și Ilie au fost amândoi uciși în 1863 și nu aveau să fie înviați până după 11 septembrie 2001, când Dumnezeu a readus mișcarea Future for America pe vechile cărări.

Future for America a recunoscut data de 11 septembrie 2001 drept sosirea celui de-al treilea vai, iar temeiul pentru identificarea atacului Islamului din 11 septembrie îl constituie istoria primelor două vaiuri, așa cum au fost identificate de milleriți, istorie reprezentată în mod specific pe ambele tabele pionier din 1843 și 1850. Prin întoarcerea la istoria millerită pentru a susține rolul modern al Islamului, Domnul a deschis apoi, pentru Future for America, înțelegerea «celor șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase, care sunt reprezentate grafic pe ambele tabele, în coloana centrală. Iar pe ambele tabele, în centrul coloanei centrale se află crucea. Când Dumnezeu a călăuzit alcătuirea ambelor tabele ale lui Habacuc, S-a îngrijit ca «jurământul» lui Moise, «cele șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase, să fie în centrul tuturor celorlalte ilustrații profetice și ca pe ambele tabele Hristos să fie așezat chiar în centru.

Acest lucru coincidea cu o perioadă de timp regăsită într-o altă profeție, interpretată de Gabriel în capitolul al nouălea din Daniel, care indica faptul că Hristos avea să confirme legământul cu mulți timp de o săptămână.

El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul, și, din pricina întinderii urâciunilor, îl va face pustiu, chiar până la sfârșit; iar ceea ce este hotărât se va vărsa peste cel pustiit. Daniel 9:27.

O săptămână profetică înseamnă două mii cinci sute douăzeci de zile simbolice, iar profeția pe care Gabriel o explica stabilea că în „mijlocul” sau în centrul acelor două mii cinci sute douăzeci de zile simbolice Hristos avea să fie răstignit. Hristos este centrul „celor două mii cinci sute douăzeci” pe ambele table ale lui Habacuc și, de asemenea, al săptămânii în care El a confirmat legământul cu mulți.

În 1863, Adventismul s-a organizat ca biserică, iar mișcarea millerită, care fusese însuflețită de duhul lui Ilie, a fost nimicită. Mișcarea millerită a înțeles că, în contextul celor șapte biserici din Apocalipsă, fusese biserica din Filadelfia. Cei care s-au despărțit de ei după Marea Dezamăgire din 1844 au fost atunci identificați drept laodiceeni. În 1856, James White a început, în Review and Herald, o serie de articole în care arăta că mișcarea care începuse ca Filadelfia devenise Laodicea și că membrii trebuiau atunci să caute remediul oferit bisericii din Laodicea. În același an, în aceeași publicație, James White a publicat o serie de articole scrise de Hiram Edson despre profeția de două mii cinci sute douăzeci de ani din Leviticul douăzeci și șase. Articolele nu au fost niciodată încheiate.

Când Domnul a călăuzit mișcarea Future for America înapoi pe căile cele vechi, după 11 septembrie 2001, articolele lui Edson au fost redescoperite, iar pentru prima dată în istorie ambele perioade de două mii cinci sute douăzeci de ani au fost recunoscute ca două blesteme. Unul împotriva celor zece seminții din nord și celălalt împotriva celor două seminții din sud. Miller identificase cele șapte vremi împotriva împărăției de sud, Iuda, dar Edson a identificat cele șapte vremi împotriva împărăției de nord, Israel. Future for America a înțeles că amândouă trebuiau aplicate. Când cele două împrăștieri sunt combinate, ele produc o lumină profetică ce nu fusese niciodată recunoscută de Miller sau Edson.

Când Domnul a readus Future for America la cărările vechi după 2001, «jurământul» lui Moise a revenit la viață și s-a ridicat în picioare. Solia legată de «jurământ» a fost apoi prezentată de solii celui de-al treilea înger, așa cum fusese prezentată și prefigurată de solii celui dintâi înger. Future for America a fost mișcarea care a proclamat solia reprezentată de «Moise», în puterea lui «Ilie», iar Ilie a prezentat limpede mărturia lui Moise până la încheierea unei serii de prezentări intitulate «Tabelele lui Habacuc», care s-a încheiat în jurul anului 2012. Când acea serie de prezentări s-a încheiat, fiara din adâncul fără fund s-a ridicat ca să facă război împotriva lui Moise și a lui Ilie. Acel război a început când Future for America a hotărât să oprească lucrarea pe care o făcea din 1996 și să înceapă o școală, pe care, în mândria sa, a numit-o «Școala Profeților». Mai bine ar fi fost să o numească «Școala profeților mincinoși»!

Haosul și confuzia care au survenit când școala a început să le permită celor care nu fuseseră niciodată confirmați de Domnul drept mesagerii Săi să-și introducă propriile idei s-au încheiat odată cu moartea „Future for America” la 18 iulie 2020. În acel moment, Moise și Ilie fuseseră uciși pe străzi.

Și când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din adâncul fără fund va face război împotriva lor, îi va birui și-i va ucide. Iar trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, duhovnicește, se numește Sodoma și Egipt, unde și Domnul nostru a fost răstignit. Apocalipsa 11:7, 8.

Mărturia demnă de încredere este mărturia care s-a încheiat la sfârșitul seriei intitulate Tabelele lui Habacuc. Atunci fiara a atacat. Nu am nicio idee cine urmărește aceste articole curente, dar presupun că cititorimea este alcătuită în egală măsură din dușmanii Future for America și din cei care încă încearcă să se împace cu dezamăgirea din 18 iulie. Prin urmare, mă aștept ca aceia pe care îi încadrez în categoria dușmanilor să sublinieze cât de în folos propriu li se pare această aplicare a istoriei profetice. Așa să fie. Timpul este prea scurt ca să ne prefacem că istoria Future for America nu este identificată în mod clar ca mișcarea prefigurată de cea milerită și este prea scurt ca să ne prefacem că solul omenesc laodicean, cu imperfecțiunile lui, care a fost ridicat să conducă acea mișcare, nu a fost prefigurată de William Miller.

Miller a fost un filadelfian, iar eu am intrat în Adventism din lume în 1975; prin urmare sunt un adventist laodicean certificat. Istoria vieții mele mărturisește acest fapt. Aceasta fiind spus, Dumnezeu milostiv al cerului m-a instruit de curând să aștern în scris mesajul pe care îl descoperă acum și să-l trimit bisericilor. Instrucțiunea Sa a venit cu făgăduința că, atunci când îi va învia pe

Moise și pe Ilie, ei vor fi înviați ca filadelfieni, nu ca laodiceeni. Mișcarea care a început în istoria millerită a fost epoca Filadelfiei, care în cele din urmă a trecut în Laodicea în 1856, când a început procesul respingerii temeliiilor puse de milleriți. Respingerea a început prin punerea deoparte a noii dezvoltări de lumină oferite prin condeiul lui Hiram Edson. Șapte ani mai târziu, în 1863, mișcarea lui Ilie, care prezentase mesajul lui Moise, a fost ucisă. În același timp în care mișcarea a fost ucisă, a fost constituită o biserică pentru a înlocui mișcarea. Moise și Ilie au fost uciși la începutul Adventismului și au fost uciși din nou la încheierea Adventismului.

La încheierea Laodiceei profetice, în 1989, viziunea râului Hiddekel a fost desigilată și a început o mișcare care s-a născut dintr-o mamă laodiceană. Domnul nu a fost luat prin surprindere și El știa că Își va încheia lucrarea celor trei îngeri așa cum a început-o. El avea s-o încheie cu o mișcare filadelfiană, întocmai cum a început-o, și, pentru a face aceasta, mișcarea care era laodiceană prin naștere trebuia să fie omorâtă și înviată ca mișcare filadelfiană. Procedând astfel, mișcarea care fusese scoasă din biserica laodiceană avea să devină al optulea, care este dintre cei șapte, chiar în istoria în care tripla uniune avea să devină al optulea, care este dintre cei șapte. Și în aceeași istorie, cornul Republicanismului va experimenta, de asemenea, o înviere a celui de-al optulea, care era dintre cei șapte și fusese ucis de „woke-ismul” Egiptului și al Sodomei, dar acea linie profetică va fi abordată mai târziu în articole.

Iar cei din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor vedea trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Și cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura din pricina lor, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi profeți i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Iar după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare; și o mare teamă a căzut peste cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:9-11.

Future for America nu a fost pus în mormânt; a zăcut pe ulița unde fusese ucis, în timp ce vrăjmașii săi se bucurau de moartea sa aparentă. Totuși, „după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat în picioare”. Timpul nu mai este, așadar cele trei zile și jumătate sunt simbolice pentru o mie două sute șazeci de zile sau ani, care, în Apocalipsa doisprezece, versetele șase și paisprezece, reprezintă pustia în care sanctuarul și oștirea au fost călcate în picioare. Dacă ar fi fost puși în mormânt, nu s-ar fi aflat pe o uliță unde ar fi putut fi călcați în picioare. Călcarea în picioare a Future for America nu este doar o perioadă simbolică, ci este perioada simbolică a soliei „de șapte ori”, reprezentată de jurământul lui Moise.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Ierusalimul a fost călcat în picioare de trei ori. Întâi de Babilon, din 677 î.Hr. până în 607 î.Hr. A doua călcare în picioare a fost de către Roma păgână, din 66 d.Hr. până în 70 d.Hr. A treia oară a fost de către Roma spirituală, din 538 până la 1798. Călcarea în picioare a Ierusalimului de către Neamuri, identificată în Luca douăzeci și unu, a fost cei o mie două sute șazeci de ani ai stăpânirii papale. Apocalipsa unsprezece, unde găsim mărturia lui Moise și a lui Ilie, se deschide cu identificarea acelei perioade de timp.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

Porunca dată lui Ioan de a măsoara templul și pe închinătorii din el reprezintă deschiderea judecății în 1844, căci cele două versete anterioare îl identifică pe Ioan ca având experiența amărăciunii Marii Dezamăgiri din 1844; apoi, după ce i se spune că trebuie să repete lucrarea proclamării mesajului, versetul întâi al capitolului unsprezece indică faptul că judecata tocmai a început.

A sosit vremea când tot ce se poate clătina va fi clătinat, pentru ca acele lucruri care nu se pot clătina să rămână. Fiecare caz este adus spre cercetare înaintea lui Dumnezeu; căci El măsoară templul lui Dumnezeu și pe închinătorii dinăuntrul lui. 'Acestea zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna Sa dreaptă, care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: Știu faptele tale... Am ceva împotriva ta, fiindcă ți-ai pierdut dragostea dintâi; adu-ți dar aminte de unde ai căzut și pocăiește-te și fă faptele dintâi; iar de nu, voi veni la tine curând și voi îndepărta sfeșnicul din locul său.' 'Pocăiește-te; iar de nu, voi veni la tine curând și voi lupta împotriva ta cu sabia gurii Mele. Cine are urechi să audă ce zice Duhul bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și îi voi da o piatră albă, iar pe piatră un nume nou scris, pe care nimeni nu-l cunoaște decât cel ce-l primește.' Materialele din 1888, 1116.

În timp ce Ioan reprezintă deschiderea judecății de cercetare în 1844, i se spune să lase deoparte curtea Templului, căci ea este dată Neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă timp de o mie două sute șazeci de ani. Luca 21 arată că Neamurile vor călca Ierusalimul până când se vor împlini „vremurile” Neamurilor. Ioan, în capitolul unsprezece, tocmai a identificat că timpul călcării Ierusalimului de către Neamuri a fost perioada 538–1798. Ioan identifică de două ori, în capitolul doisprezece, această perioadă ca fiind pustia, o perioadă în care Biserica a fugit în pustie pentru a se sustrage prigoanei aduse de papă.

Când Moise și Ilie sunt uciși și lăsați pe uliță, spre a fi călcați în picioare, pentru o perioadă de trei zile și jumătate, cele trei istorii anterioare în care Ierusalimul a fost călcat în picioare trebuie înțelese ca prefigurând acel interval de timp. În Luca douăzeci și unu, neamurile vor călca în picioare cetatea sfântă până când se vor împlini «vremurile» neamurilor.

Astfel, Luca identifică mai mult de un „timp al Neamurilor”, dar știm că timpul Neamurilor s-a împlinit în 1798. Primul „timp al Neamurilor” a început în 723 î.Hr., când regatul de nord al lui Israel a fost călcat în picioare de Asiria. Acea călcare în picioare a inaugurat o călcare în picioare exercitată de o putere păgână și a continuat până în 538, când puterea papală a continuat lucrarea până în 1798. Păgânismul a risipit și a călcat în picioare Israelul literal, iar papalismul a risipit și a călcat în picioare Israelul spiritual. „Vremurile” Neamurilor reprezintă cei două mii cinci sute douăzeci de ani din Leviticul 26, care reprezintă două perioade de călcare în picioare. Prima a fost înfăptuită de păgânism, așa cum este reprezentat de Asiria, apoi Babilon, apoi Roma păgână. Apoi, a doua putere pustiitoare pe care Miller a identificat-o în cadrul sacru al profeției pe care l-a întrebuițat a fost papalismul, care avea să continue călcarea în picioare până în 1798. Călcarea în picioare atât a păgânismului, cât și a papalismului este chiar întrebarea ridicată în dialogul ceresc

care produce răspunsul ce constituie temelia și stâlpul central al Adventismului.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedea privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Îngerul Gabriel și alți îngeri l-au călăuzit pe Miller să înțeleagă că „necurmatul” reprezenta păgânismul și că „fărădelegea pustiirii” reprezenta papalismul. Atât păgânismul, cât și papalismul aveau să calce în picioare sanctuarul și oștirea. Prin urmare, „vremurile” Neamurilor la care se referă Luca sunt cele două perioade de călcare în picioare de o mie două sute șaiszeci de ani, care împreună sunt „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Mesajul "jurământului" lui Moise a fost ucis în 1863, împreună cu mesagerul Ilie care prezentase mesajul lui Moise. Atât mesajul lui Moise, cât și mesagerul Ilie au fost înviați după 11 septembrie 2001. Faptul că, după ce mesajul lui Moise a fost din nou proclamat de Ilie, atât mesajul, cât și mesagerul au fost uciși și apoi lăsați pe stradă, neîngropați, timp de o mie două sute șaiszeci de zile, constituie o legătură directă cu mesajul "șapte vremuri" pe care Daniel îl numește "jurământul" lui Moise. Mișcarea și mesagerul care repetă solia lui Ilie cu privire la mesajul lui Moise, așa cum au fost tipificate de Miller și de milleriți, se vor ridica în picioare în cele din urmă și vor fi înviați.

Și după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: «Suiți-vă aici». Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11-12.

Vom trata acest adevăr în articolul următor.